

12. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 4. september 2022, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 12, 31-42

Salmer: 727; 373; 368; 292; 846, v.4; 860

Gud – ånd på os; forny os med din Helligånd! Amen.

Det er så enkelt, siger Jesus: *Et godt træ bærer god frugt – et dårligt træ bærer dårlig frugt.* Men vi oplever jo det altså mere broget: Vi kan fx gøre meget godt af rent egoistiske årsager – og gøre andre ondt i den *bedste* mening. Vi kan dårligt nok gøre rede for, *hvorfor* vi *selv* gjorde som vi gjorde – så *andres* motiver skal vi være varsomme med at dømme om. Men det vi er mærker, er at alt hvad vi gør, har *konsekvenser*: Vi betaler en pris for vores valg - enten prompte eller på længere sigt. Men vi oplever *også* at være *heldige*: Vi slipper afsted med både farlige og egoistiske ting uden at det umiddelbart koster os noget. Vi bliver ligesom *skånet*! Noget eller nogen vil os det godt – ganske ufortjent! På en god dag kan det få vores hjerter til at bøje sig dybt i taknemlighed! Vi kan opleve det som *Guds* nærvær – som et overmenneskeligt skånende værn, som at være

beskyttet, være i gode hænder. For det kunne være gået så grueligt galt – men Gud greb ind og skånende os! Gud er *nådig* - men vi skal passe på alligevel, for nåden er ingen naturlov. Nåden er det *ekstra* som Guds kærlighed omfatter os med. Den ophæver ikke vores frie vilje eller tyngdekraften eller alle de andre naturlove, der får vores univers til at hænge sammen. Der er ingen *automatik* i nåden og kærligheden; hvis vi prøver at regne den ud og kalkulere med den, så forsvinder den. Det vi derimod *kan* regne med, er logikken i at vores løgne og svigt får *konsekvenser* for andre og *så* vender tilbage til os selv: Vi kommer til at stå til *regnskab* – her og nu, når det afsløres, hvad vi har været årsag til. Eller måske først på meget lang sigt, når det net af løgne vi har spundet på gennem årene, snører sig sammen om os selv til sidst. Og vi oplever *også* det modsatte: Vi møder smil og varme og åbne hjerter – på trods af at vi *selv* har sparet på både tillid og gavmildhed. Vi har så meget at takke for når vi ser tilbage på vores liv! Intet i vores tilværelse er enten-eller men altid både-og; vi får både velsignelse og forbandelse fra hinanden! Men hvad får vi hos *Gud*? Hos Gud møder vi syndernes forladelse!

12. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

For som Jesus var overfor mennesker, sådan er Gud overfor os! Han *ofrer* alt for vores skyld – også sin egen *ret*: Da Jesus blev forfulgt og dræbt fordi han uforbeholdent delte ud af Guds kærlighed – da tog han det på sig uden at kny. Han var uskyldig og han tog straffen på sig i ren kærlighed. Jesus gik ned i jordens dyb, i gravens mørke, for at bane vej tværs igennem det. Sådan er Guds kærlighed til os: Den åbner nye veje for os, selv når det ser mest umuligt ud! Vi er skyldige i magt og meget – og Gud *skåner* os for den yderste konsekvens af det hele: Vel skal vi dø – men Gud *forlader* os ikke i døden; Han frelser os *igennem* ind i nyt liv og fællesskab. Men der *er* en del af os som han *ikke* frelser: Kynisme og egoisme, løgn, svigt og bedrag og al anden hån imod kærligheden - kan ikke tilgives; det har adgang forbudt hos Gud! Det skal gå til grunde! Gud vil rense os og styrke os i det indre menneske. Han vil igen blæse sin Helligånd ind i os, kærlighedens og sandhedens ånd, der nyskaber os til liv og lys i fællesskab, forsoning og fred.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.